

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **MUDr. J. L.**, bývajúceho v N., proti žalovanej **D., a.s.**, so sídlom v B., o **neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 19 C 24/2006, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 15. apríla 2010 sp. zn. 8 Co 281/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra čiastočným rozsudkom (v poradí druhým) z 29. septembra 2009 č.k. 19 C 24/2006-121 určil, že dohoda o skončení pracovného pomeru, ktorú účastníci konania uzavreli 18. decembra 2002, a podľa ktorej mal pracovný pomer skončiť 31. decembra 2003, je neplatná. O náhrade mzdy a o náhrade trov konania súd prvého stupňa nerozhodol s tým, že v týchto častiach rozhodne o veci v konečnom rozhodnutí. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že podľa pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi 18. decembra 2002, pracovný pomer mal medzi nimi vzniknúť 1. januára 2003. V rovnaký deň, t.j. 18. decembra 2002 bola tiež uzatvorená i dohoda o skončení pracovného pomeru, podľa ktorej mal pracovný pomer skončiť 31. decembra 2003. Vzhľadom na to, že účinky skončenia pracovného pomeru mali podľa dohody o skončení pracovného pomeru nastať niekedy v budúcnosti a z dôvodu, že dohodnúť sa na skončení pracovného pomeru je možné až po tom, čo pracovný pomer vznikol, dospel k záveru, že táto dohoda je neplatná (dohodu by bolo možné platne uzavrieť až po 1. januári 2003). Vec právne posúdil podľa ustanovenia § 42, § 43 ods. 1, § 46 a § 60 ods. 1 Zákonníka práce.

Krajský súd v Nitre (ako súd odvolací) rozsudkom z 15. apríla 2010 sp. zn. 8 Co 281/2009 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach odkázal. Osobitne reagoval na námietky žalovanej uvedené v jej odvolaní. Dospel k záveru, že aj podaním návrhu na začatie súdneho konania, ktorý má nedostatky vyžadujúce ich odstránenie v zmysle § 43 O.s.p., sa začína súdne konanie s účinkami zachovania procesných aj hmotnoprávných lehôt. Ustanovenie § 77 Zákonníka práce upravuje len najneskorší – posledný deň na podanie návrhu. Žaloba žalobcu nebola preto podaná ani oneskorene a ani predčasne. V dôvodoch sa zaoberal aj otázkou, či dohodu z 18. decembra 2002 podľa jej obsahu, nie je možné považovať za dohodu o zmene pracovnej zmluvy. Dospel však k záveru, že sa nejedná o zmenu pracovnej zmluvy. Ak by aj bola hodnotená ako dohoda o zmene pracovnej zmluvy, išlo by o neplatný právny úkon, lebo by bol dojednaný v rozpore s § 48 ods. 3 Zákonníka práce.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala včas dovolanie žalovaná. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a tiež okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, alternatívne, aby zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobu zamietne. Prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku vyvodila z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Rozhodnutia oboch súdov považovala totiž za zmätočné a nedostatočne odôvodnené a teda nepreskúmateľné. Odvolací súd ako aj prvostupňový súd mali v odôvodnení z hľadiska presvedčivosti a preskúmateľnosti rozhodnutia predovšetkým uviesť, z ktorého dôvodu neplatnosť predmetnej dohody posudzovali, prípadne v rozpore s ktorým ustanovením Zákonníka práce alebo iného právneho predpisu bola uzatvorená. Dovolanie odôvodnila tiež tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.).

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že krajský súd odôvodnil rozhodnutie náležite, v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. Vyporiadal sa v ňom aj z argumentáciou žalovanej namietanou v jej odvolaní. Nedošlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces a teda ani k odňatiu možnosti konať pred súdom. Navrhol preto dovolanie žalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, druhá veta O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V preskúmvanej veci žalovaná napadla dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným).

S prihliadnutím na obsah dovolania, sa dovolací súd osobitne zamerl na otázku, či konanie pred súdmi nižších stupňov (ne)trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri závere, že dohoda o skončení pracovného pomeru je neplatný právny úkon.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a v podrobnostiach odkázal na dôvody jeho rozsudku. Osobitne sa vyporiadal s námietkami žalovanej uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie jeho rozhodnutia nemožno preto považovať za tak nejasné a nezrozumiteľné, že by to žalovanej znemožňovalo objektívne posúdiť jeho (ne)správnosť, prípadne kvalifikovane sa rozhodnúť, ktorým dovolacím dôvodom má dovolanie odôvodniť. Napokon o tom, že súd prvého stupňa náležite odôvodnil, prečo považoval dohodu o skončení pracovného pomeru za právny úkon neplatný, svedčí aj

odvolanie žalovanej proti tomuto rozsudku, v ktorom namietala práve to, že okresný súd vec nesprávne po právnej stránke posúdil. V súvislosti s dovolacou námietkou žalovanej, že odvolací súd sa nevyporiadal náležite so všetkými jej námietkami, dovolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. marca 2005 sp. zn. II. ÚS 78/05, podľa ktorého : "Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní".

Žalovaná teda neopodstatnene tvrdila, že súdy nižších stupňov tým, že svoje rozhodnutia náležite nezdôvodnili, porušili jej právo na spravodlivý proces.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalovanej smerovalo proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 2 a 3 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu úspešnému účastníkovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. júna 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová